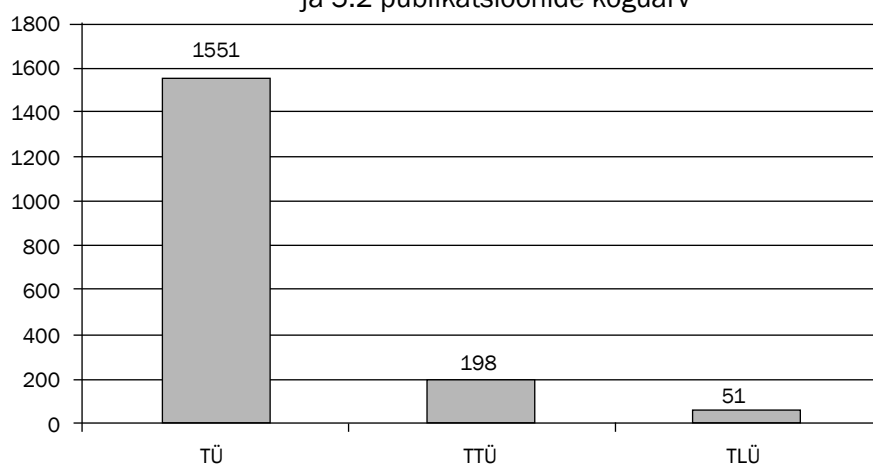

Hea lugeja!

Ülikoolid on universaalsed integreeritud teadus-, arendus-, õppe- ja kultuuri-asutused. Pole juhus, et ülikoolide eesmärkide seas nimetatakse teaduste arendamist esimesena. Õigupoolest just teaduspõhisus eristabki akadeemilist keskkonda kõigist teistest õpikeskkondadest. Teadustöö ja selle tulemuslikkus on aluseks nii ülikoolide õppejõudude kui ka üliõpilaste hindamisel. On üsna loomulik, et mida kõrgemal akadeemilisel astmel sa oled, seda paremad peavad olema ka sinu tulemused teadustöös. Teadusmaailmas on teadustöö kvaliteedi hindamiseks välja kujunenud mõned üldtunnustatud reeglid. Kõige olulisemaks peetakse siin teaduspublikatsioone. Tegemist on teadustöö tulemuste avalikustamisega, et kõik see uus ja originaalne, milleni teadustöös on jõutud, jõuaks laia avalikkuse ette. Teaduspublikatsioonid aitavad teadustöö kvaliteeti ühest küljest hinnata ja teisest küljest uut teadmist ühiskonna hüvanguks rakendada. Tõsi, vaieldakse selle üle, kas teadlaste hindamine peaks olema ikka väga järgalt seotud publikatsioonide arvuga ja eriti nn H-indeksiga (publikatsioonide hulka ja nende tsiteeritavust iseloomustava näitajaga). 6. märtsi 2014. a Sirbi veergudel kirjutab tehnikateadlane A. Rosin: „Et ajakirja mõjufaktor tõuseks, esitatakse publitseerimisele nõudeid, millest avalikult ei räägita. Avaldatav artikkel peab sisaldama teatava protsendi viidetest varem samas ajakirjas avaldatud artiklitele.“ Nii suureneks küll H-indeks, kuid kas ka teadustöö kvaliteet?

Eestis ilmuvad ainukeste õigusteaduslike ajakirjadena Tartu Ülikooli õigus-teaduskonna poolt väljaantavad *Juridica* ja *Juridica International*. Oleme pidanud neid ajakirju Eesti õigusteadusliku mõtte avalikustaja ja arendajana väga tähtsaks. Kuid kohe kindlasti pole me osalenud eespool viidatud viiterallis. Võib-olla on see üheks põhjuseks, miks ei kvalifitseeru need ajakirjad teadusajakirjade hierarhias päris tippu. Küll pole toimetus lubanud allahindlust ajakirjade veergudel avaldatud artiklite sisule. Nõustuda ei saa nendega, kes arvavad, et ega nendes teadusajakirjades avaldatut suurt ei loeta. Nii on ainuüksi *Juridica* tellijaid tuhatkond, lugejate arv on kindlasti oluliselt suurem. *Juridica* veebiversiooni kohta saab Google Analyticsi abil teada, et näiteks 2012. aastal oli lehevaatamisi (*pageview*) 648 000, kusjuures unikaalseid külastajaid (*unique visitors*) oli 61 000.

Teadus on olemuselt rahvusvaheline. On hea märk, et tänu *Juridica International*ile on kaugelt üle 100 õigusteadlase välismaalt otsustanud „hakata eesti teadlasteks“, avaldades oma uurimistööde tulemusi meie ajakirja veergudel. Kui Eesti õigusteadlaste artiklid tutvustavad üsna loomulikult valdavalt meie õiguskorda, siis paljudel juhtudel on ka välisautorite publikatsioonid otseselt seotud arenguga Eesti õiguskorras. Samuti on märgatav vastupidine tendents, mida akadeemik L. Mälksoo iseloomustab ajalehele *Sirp* 30. jaanuaril 2014 antud intervjuus nii: „... sa pead suutma kõnetada ka teistes kultuurides üles kasvanud inimesi, teistsuguse maailmavaatega inimesi. Selles mõttes on mõjukas ja hea rahvusvahelise õiguse teadus globaalne.“ See ei kehti ainuüksi rahvusvahelise õiguse kohta. Tahan öelda seda, et TÜ õigusteaduskonnas töötavad õigusteadlased avaldavad oma teadustöö tulemusi kõrvuti *Juridica* ja *Juridica International*iga paljudes maailma õigusteaduslikes ajakirjades. Piisab, kui heita pilk Eesti Teadusinfosüsteemi (ETIS) kodulehele.

ETIS-es 1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2, 3.1, 3.2, 3.3, 3.4, 5.1,
ja 5.2 publikatsioonide koguarv

TÜ õigusteaduskonna dekaan J. Ginter, esinedes 10. märtsil Eesti Juristide Liidu 25. sünnipäeval akadeemilisele õigusharidusele pühendatud konverentsil, esitas ETIS-le tuginedes andmed selle kohta, kuidas on lugu teadustöö tulemuste avalikustamisega Eestis akadeemilist õigusharidust andvates ülikoolides. Head võrdlemist!

Raul Narits